

i månedsbalancer og årsregnskab, er udgået som overflødig, idet eventuelle krav i så henseende kan indeholdes i fællesformerne for regnskabsaflæggelse, jfr. forslaget § 30, stk. 3, og § 37.

Til stk. 4.

Bestemmelsen svarer til BL § 6, stk. 4, 2. led, dog at den nu også gælder for optagelse af lån i en sparekasse til tegning af garantikapital i denne. AL 1973 § 115, stk. 4, hvorefter et selskab ikke må yde lån til finansiering af erhvervelse af aktier i selskabet, finder således ikke anvendelse på banker.

Til stk. 5.

Bestemmelsen er ny, men i overensstemmelse med gældende praksis.

Til § 25.

Bestemmelsen svarer til BL § 12, stk. 5, dog således, at ordene „egenkapital ved årets begyndelse“ ændres til „egenkapital“.

I henhold til Spkl. § 10, stk. 4, må den bogførte værdi af de af en sparekasse erhvervede aktier eller andele i ejendomsselskaber ikke uden tilsynets tilladelse overstige 15 pct. af sparekassens egenkapital ved regnskabsårets begyndelse. For sparekassernes vedkommende betyder forslaget, at disse i et vist omfang får adgang til at eje fast ejendom ud over ejendomme, som erhverves med sparekasseformål for øje, hvilket efter hidtidig opfattelse ikke har kunnet finde sted. Endvidere indebærer forslaget en forhøjelse af den nævnte procentsats fra 15 til 20.

Til § 27.

Til stk. 1.

Denne i forhold til de gældende bank- og sparekasselove nye bestemmelse gør tilladelse fra bank- og sparekassetilsynet til en betingelse for, at en bank eller sparekasse kan yde kredit til eller stille garanti for virksomheder eller personer, som gennem aktiebesiddelse eller på anden måde direkte eller indirekte har en afgørelsende indflydelse på bankens eller sparekassens dispositioner, eller som er domineret af virksomheder eller personer med en sådan indflydelse.

Indførelsen af kontrol med pengeinstitutters engagementer med sådanne personer og selskaber, som under ét kan betegnes som „koncernforbindelser“ i vid forstand, giver mulighed for at forebygge, at disse personer eller selskaber misbruger deres indflydelse på pengeinstituttet til at opnå kreditter eller garantier, som kan give anledning til særlig betænkelighed.

Endvidere giver bestemmelsen mulighed for at

forebygge, at et pengeinstituts midler anvendes til udlån gennem en anden virksomhed, hvis lånevirk-somhed ikke kan kontrolleres af tilsynet med banker og sparekasser.

Bestemmelsen kan således også benyttes til at forebygge, at virksomheder eller personer anvender deres indflydelse til at lade et pengeinstitut finansiere foretagender, som på grund af deres angribelige beskaffenhed ikke kan finansieres på normal måde. Den foreslåede regel er et supplement til forslaget § 1, stk. 6, hvorefter banker og sparekasser skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god bank- og sparekassepraksis.

Tilsynet med banker og sparekasser vil således med henvisning til generalklausulen i forslaget § 1, stk. 6, kunne nægte tilladelse til bankers og sparekassers dispositioner af den i § 27 omhandlede art.

Som det fremgår af bestemmelsens formulering, kan pengeinstituttet være undergivet personers eller virksomheders indflydelse ikke alene som følge af aktiebesiddelse. Bortset fra kapitalbesiddelse nævner bestemmelsen ikke de former, hvorunder indflydelsen på pengeinstituttet kan tænkes udøvet, og det må således påhvile tilsynet med banker og sparekasser at vurdere, om der i det enkelte tilfælde foreligger en sådan forbindelse mellem et pengeinstitut og dets kunde, at en fare for misbrug er til stede. Som eksempler på sådanne forbindelser kan nævnes helt eller delvist personsammenfald i pengeinstituttets og en låntagervirksomheds ledelse, eller at et pengeinstitut i medfør af særlige aftaler med udenforstående personer eller selskaber er undergivet disses kontrol. Endelig vil bestemmelsen kunne finde anvendelse på tilfælde, hvor pengeinstituttet og en anden virksomhed domineres af samme interessesfære.

Det bemærkes, at der efter lovforslaget skal være tale om en „afgørende indflydelse“ på det pågældende pengeinstituts forhold. En sådan indflydelse kan ikke uden videre antages at foreligge i det hyppigt forekommende tilfælde, hvor formanden for et pengeinstituts bestyrelse eller medlemmer af denne forestår ledelsen af andre erhvervsvirksomheder, jfr. herved forslaget § 19, stk. 1, der fordrer bestyrelsens samtykke til ydelse af lån til bestyrelsesmedlemmer eller selskaber, hvor disse er direktører eller bestyrelsesmedlemmer.

Forbudet i § 27, stk. 1, er gjort dispensabelt, idet man ellers ville lægge urimelige hindringer i vejen for helt legitime transaktioner.

Til stk. 2.

Som omtalt i bemærkningerne til stk. 1 omfatter stk. 1 også tilfælde, hvor forbindelsen mellem pen-